

gydske. Derfor er det maaske heller ikke helt tilfældigt, at det er en Sjællænder og en Fynbo, som har rejst Spørgsmaalet. Jeg har ikke hørt nogen Jyde gøre det. Og nu er jeg ingenlunde enig med det ærede Medlem Hr. Fraenkel i, hvad han forleden sagde, at man kan rende rundt paa Sjælland og paa Fyn uden at finde Mandfolk, dem skal man helt over til Vestjylland for at træffe paa. Jeg sætter Fynboerne og ikke mindst Sjællænderne ganske overordentlig højt. Men paa den anden Side er jeg ganske klar over, at er der noget, Jyderne forstaar, er det at regne. Det er de Mestre i. Derfor tror jeg, at det ikke er helt tilfældigt, at det ikke er en jydsk Rigsdagsmand, heller ikke af Venstre, der har rejst dette Spørgsmaal. For Jyderne kan regne, og de vil se, at det i første Linie vil gaa ud over Landsygekasserne og af dem igen særlig over de jydsk Landsygekasser, og de vil anse det for at være en meget daarlig Sparsommelighed, at man for at spare Staten og derigennem — kan man godt sige — hele Befolkningen for halvanden Million Kroner om Aaret skulde stille den mægtige brede Befolkning, der har sikret sig gennem Sygekasserne, daarligere, end den nu er stillet, og maaske vanskeliggøre det for eller forhindre Sygekasserne i at sætte Kontingentet ned og derved udsætte dem for noget, der er en Fare for hele vor Sygekasseudvikling, nemlig at tabe det underste Lag. Det er en Fare. (*Martin Hansen: Lægehonorarerne*). Ja, ja, hvis der kan naas en Overenskomst med Lægerne derom. Jeg har for Resten lagt Mærke til, at det ærede Medlem og mange andre — jeg kommer om lidt til det —, ogsaa det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, der rejser voldsomme Angreb paa Fagforeningsorganisationerne og de faste Tariffer, stadig tænker paa *Arbejderne* og *Arbejderorganisationerne*, naar de taler om de hellige Tariffer. Men Lægerne og Sagførerne har ogsaa Fagforeninger, selv Præsterne har en Fagforening og kræver Lønforhøjelse og er meget vrede, naar Personalet indskrænkes. Det er i det hele taget det vidunderlige, at naar der raabes paa Sparsommelighed atter og atter, gælder det for alle Mennesker og i alle Kredse alle andre end dem selv og deres egen Kreds. Men vi hører aldrig skarpe Angreb paa Lægernes Fagforening, og den er dog den stærkeste, vi har her i Landet, den har de mest rigoristiske Love, lægger den individuelle Frihed stærkest i Tvang. En Læge maa ikke avertere, saa meget

han vil, ikke Tale om, han maa knap nok meddele, at han rejser paa Ferie eller kommer hjem igen. Det maa i alt Fald kun ske med en yderst lille Linie. Der maa ikke gøres ekstra Reklame for nogen, som tilhører Lægernes Fagforening. Der er de allerstængeste Forskrifter for, hvorledes de skal forholde sig. Det har de for at holde Justits i Standen, og der kan være nogen Berettigelse derfor. Men hvorfor hører vi aldrig de ærede Medlemmer, der angriber Fagforeningerne, Tvangssystemet og de hellige Tariffer, vende sig mod andre Samfundsklasser end Arbejderne? Det bebrejder jeg dem.

Det ærede Medlem Hr. Vangaard kom — ganske kort for øvrigt — ind paa Arbejdsloshedslovgivningen. Han udtalte, det findes Sp. 875, følgende, som jeg, hvis det skal forstaas, som det lyder — og jeg kan ikke se, det kan forstaas anderledes —, i og for sig ikke er uenig med ham i: „Endelig vil jeg ogsaa nævne angaaende Arbejdsloshedslovgivningen, at ved en kommende Revision af denne maa vi i Lighed med den svenske Arbejdsloshedslovgivning mere over til at støtte Nødhjælpsarbejder og mere og mere bort fra direkte Tilskud“. Hvis det skal forstaas paa den eneste Maade, som jeg kan forstaa det paa, naar der skal være Mening i det, maa det betyde, at det ærede Medlem vil mere og mere bort fra de direkte Statstilskud til Arbejdslosheds-kasserne og Arbejdsloshedsfonden og i Stedet give de arbejdsløse Arbejde. Deri er jeg fuldkommen enig med ham, men Kærnen i det Kriseværnsforslag, der for Tiden er til Behandling i Folketingsudvalget, gaar jo netop ud paa at give Arbejde til de arbejdsløse i Stedet for Understøttelse. Hvis Ordene skal forstaas, som de lyder, undrer det mig derfor, at det ærede Medlem kan være Modstander i alt Fald af Kærnen og Princippet i Kriseværnsforslaget.

Saa nævnte det ærede Medlem ganske vist, at det er Nødhjælpsarbejder, der bør fremmes. Ja, Nødhjælpsarbejder er jo Arbejder, der fremskyndes og fremskaffes i en vanskelig økonomisk Situation, men den Form for Nødhjælpsarbejder, som vi kender ifølge Arbejdsloshedsloven af 4. Marts 1924, har store Mangler og Svagheder. Det er blevet undersøgt ogsaa i C-Nævnet, Arbejdsloshedsfondens Bestyrelse, og man erkender i alt Fald, at administrativt maatte der kunne foretages visse Reformere. Det er nemlig ikke saaledes med Nødhjælpsarbejder, at Arbejdsloshedsloven slipper billigere, man faar ikke en lavere Løn, set fra Arbejdsloshedslovens Synspunkt, de maa betale